

вѣстие, че славяните преди Кирила и Methodия сж писале съ „черти и съ рѣзи“, но, безъ никакво сжмѣние, тие черти и тие рѣзки сж имале сходство съ нашите рабуше, слѣдователно ние не можеме да ги нарѣчеме писмена. Множество причини ни накарватъ да мислиме, че глаголическите писмена сж са появиле много по-късно, а именно въ XI вѣкъ. Мнозина мислатъ, че глаголицата са е употрѣбляла отъ богомилите въ Бжлгария и между славянските сжрбо-хорватски свѣщенници въ Далмация. Това е много по-вѣрно. Глаголическата литература са дѣли на два периода: на стари и на нови, които не само че са отличаватъ между себѣ си по формата на буквите, но и по езикътъ. Езикътъ на стариятъ периодъ са приближава до старо-славянските памѣтници, които сж писани съ кирилица, а езикътъ на новиятъ периодъ добива сжрбо-хорватски характеръ. Освѣнъ това, оние книги, които сж написани въ пжрвиятъ периодъ са не отличаватъ ни най-малко отъ пжрвоначалните славянски преводи, които сж биле написани съ кирилица, т. е. въ тѣхъ ние не намираме католическо влияние, когато въ глаголическите книги отъ вториятъ периодъ са забѣлѣзва противното. И така, ние имаме доста причини да кажеме, че глаголицата са е появила най-напредъ между бжлгарските богомили, които не сж желале да иматъ нищо общо съ православните, а послѣ е била пренесена въ Далмация и била е приѣмена отъ далматинските хорвате, на които са е запрѣщало отъ римското духовенство да употрѣбляватъ еретически писмена, но които не сж имале воля да пишатъ ни съ латински букви. Ние основаваме сво-